

[Úvodní Stránka](#) > ... > [Rodinné Věci a Dědictví](#) > [Dědictví](#) > [Dědická Řízení](#) > [Spain](#)

Dědická řízení

Obsah zajišťuje

European Judicial Network
(in civil and commercial
matters)

 Španělsko

Tento informační přehled byl vypracován ve spolupráci s [Radou notářů Evropské unie \(CNUE\)](#).

1 Jakým způsobem se vyhotovuje pořízení pro případ smrti (závěť, společná závěť, dědická smlouva)?

Co se týká dědického práva, ve Španělsku existuje sedm různých právních režimů.

Autonomní oblasti Aragonie, Katalánsko, Baleárské ostrovy, Navarra, Baskicko a Galicie mají každá svou vlastní úpravu dědického práva. V ostatních částech Španělska se použijí pravidla stanovená v občanském zákoníku.

Poslední místo pobytu zemřelého určuje, který soubor dědického práva se použije. U španělských občanů se uplatňuje kritérium regionálního občanství, v souladu s pravidly pro občanství stanovenými občanským zákoníkem.

Podle obecného občanského práva je dědickým titulem závěť, neboť dědická smlouva či společná závěť nejsou zpravidla přípustné. Závěť může být:

- otevřená, tj. pořízena před notářem, který závěť sepíše a připojí ke svým notářským zápisům. Jde o obvyklý způsob pořízení závěti,
- uzavřená, tj. závěť je pořízena před notářem, notář však její obsah nezná. Tato forma se již nepoužívá,
- holografická, tj. sepsána zůstavitelem vlastní rukou, jím podepsána a datována. Tato forma není běžná.

Do španělského obecného občanského práva lze nahlédnout na internetových stránkách ([zde](#)) Úředního věstníku státu (*Boletín Oficial del Estado*). [Anglický](#) překlad tohoto textu je k dispozici na adrese:

Místní či zvláštní právní předpisy stanoví v každé z místních jurisdikcí, v níž se používají, vlastní úpravu závětí, přičemž v každé jurisdikci se rozeznávají rozdílné a specifické typy. V některých oblastech je přípustná společná závěť i dědická smlouva.

Znění jednotlivých konkrétních pravidel místních nebo zvláštních právních předpisů je k dispozici na [tomto odkazu](#):

2 Mělo by být pořízení registrováno? Pokud ano, jakým způsobem?

Závěti pořízené před notářem musí notář zapsat do centrální evidence závětí (*Registro General de Actos de Última Voluntad*), kterou vede ministerstvo spravedlnosti. Pokud existuje závěť, bude v evidenci uvedeno datum pořízení poslední závěti, všechny předchozí závěti a úřední notářský záznam, v němž je zmíněná závěť uvedena. Aktuální informace o notáři nebo o archivu, v němž se má závěť nacházet v případě, že notář, který závěť osvědčil, již svou funkci nevykonává, poskytnou notářské komory (*Colegios Notariales*) ([Odkaz na internetovou stránku Notáři Evropy](#)).

Tato evidence není veřejná a přístup do ní mají pouze osoby, které po smrti zůstavitele prokáží, že mají na dědictví oprávněný zájem. Evidence je přístupná rovněž za života zůstavitele, a to zůstaviteli, pověřenému zástupci zůstavitele nebo v případě nesvéprávnosti zůstavitele prostřednictvím soudního příkazu.

3 Existují nějaká omezení svobodného nakládání s majetkem v případě smrti (např. povinný dědický podíl)?

Španělské občenské právo zaručuje určitým příbuzným podíl na pozůstalosti, či spíše majetku v pozůstalosti, a to ve formě povinného dílu po započtení hodnoty dobrovolných pořízení učiněných zůstavitelem, včetně pořízení mezi živými (*inter vivos*), a po odečtení veškerých dluhů. Občanský zákoník stanoví, že „povinný díl je podíl na pozůstalosti, s nímž zůstavitel nemůže nakládat, neboť je zákonem vyhrazen pro konkrétní dědice, označované jako „nepominutelní dědicové“.

Nepominutelnými dědici jsou:

- děti a potomci ve vztahu ke svým rodičům a předkům,
- není-li jich, pak rodiče a předci ve vztahu ke svým dětem a potomkům,
- za podmínek stanovených zákonem vdova nebo vdovec.

Povinný díl náležející dětem a potomkům představuje dvě třetiny pozůstalosti jejich rodičů. Mohou však jednu ze dvou třetin tvořících povinný díl rozdělit za účelem rozšíření dědictví svých dětí nebo potomků. Zbývající třetinu lze rozdělit volně. To představuje převedení práva k celé pozůstalosti, jelikož se s několika málo výjimkami obecně jedná o *pars bonorum*.

Povinný díl náležející předkům představuje polovinu pozůstalosti jejich dítěte či potomka, ledaže určitý díl náleží i manželovi/manželce, přičemž v tomto případě povinný díl představuje jednu třetinu.

Povinný díl náležející manželům, u nichž nedošlo k rozluce, spočívá v právu užívat dvě třetiny majetku v pozůstalosti, není-li předků ani potomků. Pokud však existují potomci, spočívá v právu užívat jednu ze dvou třetin, které náležejí potomkům. Jestliže existují pouze předci, představuje právo užívat polovinu majetku v pozůstalosti, přičemž tento díl si dědici mohou vypořádat v hotovosti.

Příslušné předpisy občanského práva obsahují zvláštní ustanovení o tom, kdo je ze zákona oprávněn dědit, a k prokázání skutečností v každém konkrétním případě řešeném v dané oblasti místní jurisdikce je vždy nutno použít danou právní úpravu.

4 Pokud pořízení pro případ smrti neexistuje, kdo dědí a kolik?

Je třeba znovu připomenout, že Španělsko má pro dědické záležitosti sedm právních režimů. Není-li dědiců oprávněných ze závěti, obecné občenské právo rozděluje pozůstalost ze zákona, podle tohoto pořadí: 1. potomci; 2. předci (v obou případech má manžel/manželka právo užívat jednu třetinu, resp. jednu polovinu pozůstalosti); 3. manželé, u nichž nedošlo k rozluce; 4. příbuzní čtvrtého stupně (bratrance a sestřence); 5. stát.

Občenské právo Aragonie, Katalánska, Baleárských ostrovů, Navarry, Baskicka a Galicie obsahuje vždy svá zvláštní ustanovení pro tuto problematiku. Kromě možnosti dědění příbuznými uznávají místní právní předpisy i možnost dědického práva autonomní oblasti určené podle místa bydliště zůstavitele, a dokonce i dědické právo konkrétních institucí, a to ve formě a za podmínek stanovených předpisy upravujícími tyto záležitosti.

5 Který orgán je příslušný:

5.1 v dědických věcech?

Neexistuje-li pořízení o majetku pro případ smrti, mají notáři pravomoc určit strany, které jsou oprávněny zdědit pozůstalost ze zákona (dědické osvědčení).

Pokud některá z dotčených stran zpochybní postavení dědiců, majetek tvořící pozůstalost nebo rozdělení pozůstalosti, řeší spor soudy v příslušném soudním řízení.

5.2 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví?

Prohlášení o přijetí nebo odmítnutí dědictví se obvykle činí před notářem. Ačkoli výslovné přijetí lze učinit i soukromou listinou, zahrnuje-li věc přirůknutí majetku nebo jsou k tomu evidenční důvody, vyžaduje se veřejná notářská listina. Tím není dotčena možnost intervence ze strany španělského konzula nebo diplomatického zástupce pověřeného vykonávat funkce notáře.

Přijetí může být rovněž implicitní (učiněné prostřednictvím úkonů, které nutně znamenají ochotu dědictví přijmout nebo které jsou oprávněny činit pouze osoby s postavením dědice).

Každá osoba, která může prokázat, že má zájem na tom, aby dědic dědictví přijal či odmítl, může dát notáři pokyn, aby dědice informoval, že na přijetí či odmítnutí dědictví má 30 kalendářních dnů.

Pokud dědic dědictví odmítne na úkor svých věřitelů, mohou věřitelé podat soudci návrh, aby je zmocnil přijmout dědictví jménem dědice za účelem uhrazení dlužné částky.

Částečné ani podmíněné přijetí dědictví není přípustné. Dědic však může přijmout dědictví a nepřijmout odkaz, a naopak.

5.3 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí odkazu?

Jde o stejný orgán jako u dědictví, jak popisuje výše uvedený oddíl.

Výjimkou ze zákazu částečného přijetí však je, že v případě různých odkazů, které nevyžadují uhrazení úplaty za jejich získání (nebo pokud tuto úplatu vyžadují všechny odkazy), může odkazovník odkazy přijmout nebo odmítnout jednotlivě. Odkazovník nesmí odmítnout dluhy a přijmout majetek.

5.4 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí povinného dědického podílu?

Povinný díl jako takový nelze odmítnout ani přijmout; nýbrž je přijat prostřednictvím odkazu nebo potvrzení o nabytí dědictví, s výjimkou případů, kdy je podána žaloba o určení zaplacení částky nebo majetku, které mají být zařazeny do pozůstalosti.

Občanský zákoník umožňuje, aby se odkazovník dědictví vzdal za účelem rozšíření dědictví (jde o jednu ze dvou třetin povinného dílu potomků).

6 Stručný popis postupu k vypořádání dědické věci podle vnitrostátního práva, včetně vypořádání majetku a jeho rozdělení (včetně informací o tom, zda byl postup k vypořádání dědické věci zahájen soudem, nebo zda jej zahájil jiný příslušný orgán bez návrhu)

Pokud existuje závěť a zůstavitel jmenoval vykonavatele, je tento oprávněn uhradit náklady na pohřeb a vyplatit veškeré odkazy, udržovat majetek v dobrém stavu, hájit platnost závěti a zajistit její výkon.

Je-li ustanovena osoba pověřená vypořádáním pozůstalosti (*contador-partidor*), je odpovědná za rozdělení dědictví. Osobu pověřenou vypořádáním pozůstalosti může ustanovit zůstavitel, dědicové vzájemnou dohodou, soudní úředník (*letrado de la Administración de Justicia*) nebo notář na pokyn dědiců a odkazovníků, jimž připadá 50 % majetku v pozůstalosti.

Není-li osoby pověřené vypořádáním pozůstalosti nebo nerozdělil-li pozůstalost zůstavitel, mohou si dědicové pozůstalost rozdělit mezi sebe, jak považují za vhodné.

V praxi se oba případy rozdělení dědictví a přirůknutí majetku provádějí u notáře, a to z evidenčních důvodů a za účelem zapsání dotyčných práv.

Pokud nebyla ustanovena osoba pověřená vypořádáním pozůstalosti a požádají o to dědicové, mohou pozůstalost rozdělit soudy. Soudy ustanoví znalce, který ocení majetek, a osobu pověřenou vypořádáním pozůstalosti, která dědictví rozdělí. Na žádost lze rovněž předem dohodnout ustanovení správce pozůstalosti a

pořízení soupisu majetku soudy. Rozdělení dědictví provedená osobou pověřenou vypořádáním pozůstalosti (s veškerými změnami, které může soudce provést v případě, že některý dědic rozdělení rozporuje) jsou zaznamenány v notářském zápise.

7 Jak a kdy se člověk stane dědicem nebo odkazovníkem?

Osoby, které mají nárok na dědictví či odkaz ze zákona nebo na základě pořízení pro případ smrti (*mortis causa*), se stávají dědici či odkazovníky přijetím dědictví nebo odkazu (viz oddíl 5.2). Účinky přijetí nastávají zpětně ode dne smrti zůstavitele.

8 Jsou dědicové odpovědní za dluhy zůstavitele? Pokud ano, za jakých podmínek?

Pokud dědic dědictví přijal zcela nebo bez výhrady soupisu pozůstalosti, odpovídá za všechny závazky v dědictví, přičemž jejich splacení může zasáhnout nejen zděděný majetek, ale také dědicův vlastním majetek.

V případě přijetí dědictví s výhradou soupisu pozůstalosti je dědic povinen uhradit dluhy a další závazky v dědictví pouze do výše hodnoty majetku v pozůstalosti.

9 Jaké dokumenty a/nebo informace se obvykle vyžadují pro účely registrace nemovitého majetku?

Postavení dědice nebo odkazovníka obvykle nevede k zápisu práva k určité nemovitosti do katastru nemovitostí (*Registro de la Propiedad*), neboť toto postavení neznamena převedení věcného práva k určitému majetku. Nanejvýš může vést k předběžnému zápisu. Dědicové mají poměrné právo k celé pozůstalosti. Odkazovníci mají osobní právo žádat, aby jim dědici převedli odkázaný majetek. Účinný převod práv vyžaduje přijetí dědictví či odkazu a přiřknutí konkrétního majetku. Pouze v určitých případech (např. jediného dědice, výhradního majetku nebo odkazovníka oprávněného převzít výhradní vlastnictví) je možné od rozdělení a přiřknutí pozůstalosti upustit.

Za účelem zápisu nemovitého majetku se vyžaduje buď veřejná listina o přijetí dědictví a o přiřknutí majetku (vyhotovená u notáře), nebo soudní rozhodnutí. Tato listina musí obsahovat dědický titul (zavěť, dědické osvědčení, dědická smlouva, je-li přípustná), úplný úmrtní list a potvrzení vydané centrální evidencí závětí, nebo musí být tyto listiny připojeny jako doplňující doklady. Vyžaduje se rovněž uhrazení daně z převodu zděděného majetku.

9.1 Je jmenování správce pozůstalosti povinné nebo povinné na vyžádání? Pokud je povinné nebo povinné na vyžádání, jaké kroky je třeba podniknout?

Španělské právo ustanovení správce (*administrador*) nevyžaduje; nicméně v řízení o rozdělení pozůstalosti se za určitých okolností lze na jeho ustanovení dohodnout.

9.2 Kdo je oprávněn vykonávat pořízení pro případ smrti zůstavitele a/nebo spravovat pozůstalost?

Pokud byl vykonavatel (*albacea*) jmenován v závěti (dle obecného práva), spravuje pozůstalost tento vykonavatel (viz oddíl 6).

Zůstavitel může v závěti rovněž jmenovat osobu pověřenou vypořádáním pozůstalosti, která majetek ocení a rozdělí.

Obecně platí, že mohou být ustanoveny tři osoby – vykonavatel závěti, osoba pověřená vypořádáním pozůstalosti a správce pozůstalosti – oprávněné pozůstalost spravovat, přičemž toto oprávnění může být upraveno zůstavitelem či soudcem a v určitých případech i samotnými dědici.

9.3 Jaké pravomoci má správce pozůstalosti?

Hlavními povinnostmi správce pozůstalosti jsou:

- zastupování pozůstalosti,
- pravidelné předkládání účtů,
- udržování majetku tvořícího pozůstalost v dobrém stavu a veškerá další jednání v rámci správy, která lze považovat za nezbytné.

10 Jaké dokumenty se běžně vydávají podle vnitrostátního práva v průběhu nebo na konci řízení o dědictví k prokázání statusu a práv oprávněných osob? Mají specifické důkazní účinky?

Dědické osvědčení v případě neexistující závěti je notářská listina, která prokazuje postavení zákonných dědiců a jejich příslušné podíly.

Veřejná listina o přijetí a rozdělení dědictví (a případně o převodu odkazů) vyhotovená u notáře po dohodě dotčených stran přiděluje vlastnictví konkrétního majetku v pozůstalosti.

Je-li dědická věc předložena soudu, vydané rozhodnutí o rozdělení pozůstalosti (a případně o vyřešení sporů) představuje dostatečný dědický titul, který musí být notářem úředně potvrzen v souladu se zákonem stanovenými požadavky.

Tyto internetové stránky jsou součástí portálu [Vaše Evropa](#).

Velice uvítáme jakoukoli [zpětnou vazbu](#) ohledně užitečnosti poskytnutých informací.

■ Poslední aktualizace: 26/12/2024

Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.